

Budai „Sajtó“-bolt

Ujságok és ujságok

Budán, a Főutca tizennégyes házában van egy kis bolt. Ha zárva van az ajtaja, kis nyomtatott cédulát lát rajta az ember, elmélyített nyelven, magyarul és németül: *Könyv- és hírlapárusítás*. A boltajtó így olyan, mint a börtöné, keresztvas és komor, arasznyi rácsos ablakon megy be világosság. Ha a cédulát nem látnám, azt hinném, tényleg valami szükség-börtön, vagy pótkórház. Ilyen, ha csukva van. Ha nyitva van, egész másforma. Az ajtó két szárnya nekítámaszkodik a falnak, megsárgult nyomtatott lapok egészen belepik. Fölé, mellé, jobbra és balra, kis széken — sámlin — közel lenyomva, gombostüvel tűzdelve, mindenütt lapok. Más nincs is, csak lapok. Pedig nem is trafik ez a bolt, hanem kizárólagos lapárusító. Délidő volt és senki se ment be. Néztem persze csakig. Ilyenkor rohanni és rohanni szoktak az emberek lapért, ide pedig nem jönnek. Egy lélek se jött a bolt felé. Miért? Mert ott nem árulnak ujságot. Sőt, pedig ki van írva; nem árulnak lapot sem. Hanem mást. „Sajtó“-t és „Sziv“-et, tótul, magyarul, németül. Neue Post-ot. Ezek vannak kiszögezve az ajtón. Izgató és gyűlölködő írássok, ami éppen nem lap és öleg nem ujság. De várom újból tovább — nem jön értük senki. Bemegyek a különös boltba, meg kell kérdeznem a tulajdonost, hogy miből él.

Öreg néni ül benn, teljesen egyedül e sajtótermékek között. En félnék velük együtt lenni. Föltolja a szemüvegét, németül kérdez. De azzal a csengő harmadik kerületi német-séggel, ami miatt szegény Goethe szüntelen torog Weimarban.

- Lapot kérek.
- Dahamzi. — És rámutat.
- De én lapot akarok.

Végigmutatja az összes Kis Kedvest, magyarul, tótul és németül. Aztán rájön, hogy napilap kell, kínál egy háboruspárti és felekezeti türelmetlen reggeli lapot, amit most pár compagne árulnak a hasonszórúccal.

- De nekem lap kell.
- Jaja — mondja — daz iz var.
- Miért nincs itt ujság?
- Dösz frögt ma oft.
- Hát jönnek ezekért?

Diplomatikusan válaszol.

- Kumma... kumma.

Ezzel visszaül. Nem folytatja a tárgyalást. hozzá van szokva, hogy mindenki ezt kérdi. De mondja, hogy csak ilyet tart.

Szétnézek. Csuda. Itt nincs magyar ujság, de látok németet. Politisches Volksblatt, Pester Lloyd.

— Ezek mit keresnek itt... die sind auch... izé, wie sagt man doch... Zeitungen...

— Jajja... — vélekszik egész nyugodtan... dasz lösz ich, un' nachher virdsz verkauft.

Borzasztó. Ez még rémesebb. Ő is ujságot akar.

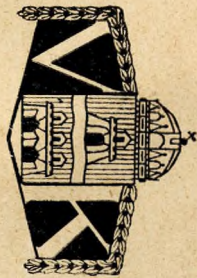
De miből él? Ebből az üzletből?

Haragosan vágta rá:

- S' kséft hört zu mtr.

Kijöttem. Ő belekezdett egy... ujságba. En vártam tovább. Még se jött senki. Csak az öreg néni kifelé fölöltözködve. Jött és beszédte a portékát. Be valamennyit. Aztán lezárta az ajtót és elment. Ma jó „bótot“ csinálhatott. A Fő utcában csönd és rettentő meleg volt. A nap jött, de én kilestem, nem néztem be a rácsos ablakon. Ott sötét volt. És ő is... lapot akart.

Jobbágy Jenő.

Közp. nyomat. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Fekete János*

Cím: *Budai „Sajtó“-boltok*

Forrás:

Pesti napló

Bp.

1918 VII 27

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. tüz.)

(Oldal)

Tárgy

Hely

Idő

Személy

Országyozás

07

„1918“

Szerkesztési kézirnyomda 1916.